

Arrest

nr. 241 880 van 6 oktober 2020
in de zaak X / VIII

In zake: **X**
X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, en samen met X als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarig kind X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X en die samen met X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, handelt als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarig kind X, op 18 maart 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 februari 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 30 september 2013 meldt de tweede verzoekende partij zich aan bij de gemeente Kortenaken in het bezit van een visum type C, geldig tot 30 september 2013 voor Frankrijk en de Franse overzeese gebieden. Op 31 oktober 2013 wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.2 Op 17 december 2013 doen de tweede verzoekende partij en de heer E. K., van Nederlandse nationaliteit, aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning. Op 7 januari 2014 leggen zij deze verklaring af. Op 3 maart 2014 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de melding van deze verklaring in de bevolkingsregisters. Op 20 oktober 2014 verklaart de familierechtbank te Leuven het tegen deze weigering ingestelde beroep ontvankelijk doch ongegrond. Op 27 oktober 2015 verklaart het hof van beroep te Brussel het hoger beroep tegen dit vonnis ontvankelijk en gegrond.

1.3 Op 23 november 2015 doen de tweede verzoekende partij en de heer E. K. een nieuwe verklaring tot wettelijke samenwoning. Op dezelfde datum dient de tweede verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als partner in een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap met de heer E. K. Op dezelfde datum dienen ook de eerste verzoekende partij, het op dat ogenblik nog minderjarig kind van de tweede verzoekende partij, en de minderjarige kinderen van de verzoekende partij I. L. en S. L., een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van de heer E. K. Op onbekende datum werden de eerste en de tweede verzoekende partij, en de voormelde minderjarige kinderen, in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F kaart).

1.4 Op 6 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekende partijen en de minderjarige kinderen van de tweede verzoekende partij een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 19 februari 2020 aan de tweede verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: L(...)

Voorna(a)m(en): L(...) G(...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

+ kinderen:

L(...) C(...) Ch(...) (RR: 00(...)) van Surinaamse nationaliteit

L(...) I(...) S(...) W(...) (RR: 08(...)) van Surinaamse nationaliteit

L(...) S(...) E(...) F(...) (RR: 12(...)), van Surinaamse nationaliteit

K(...) C(...) L(...) S(...) (RR: 16(...)), nationaliteit nog niet definitief bewezen

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiening van een bijlage 19ter dd. 23.11.2015, in functie van K(...), E(...) S(...) (RR: (...)) van Nederlandse nationaliteit, met wie zij op diezelfde datum een wettelijke samenwoont afsloot.

Uit de gegevens van het rijksregister en het dossier blijkt dat de referentiepersoon heden afgevoerd staat van ambtswege ten gevolge van verblijf in Suriname. Betrokkene verklaarde op 5.09.2019 aan de politiediensten dat referentiepersoon sinds december 2015 terug in Suriname zou verblijven. Vandaar dat overeenkomstig artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van dezelfde wet dient rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht. Daartoe werd betrokkene op 15.01.2020 per brief uitgenodigd haar situatie toe te lichten. Deze brief werd haar betekend op 03.02.2020. Betrokkene legde daarop volgende documenten voor:

- Attest van inburgering dd. 18.01.2019 (maatschappelijke oriëntatie en Nederlandse lessen A1 en A2)
- Attest van het OCMW (niet ten laste zijn) dd. 16.01.2020
- Arbeidsovereenkomst bij W(...) bvba te Genk, met ingang vanaf 10.03.2018 en bijbehorende loonfiches
- Attest van gezinssamenstelling dd. 03.02.2020

Wat betreft de humanitaire situatie van betrokkene en haar kinderen dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene wel degelijk een familielid van een burger van de Unie is, zij is immers nog steeds wettelijk samenwonend met de Nederlandse wettelijk samenwonende partner. Dit wil zeggen dat betrokkene en haar kinderen zich in elke lidstaat naar keuze kunnen vestigen, medische verzorging moeten kunnen krijgen, de kans moeten krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover zij vergezeld zijn van de EU-partner/-(stief)vader en die EU-burger aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene een attest van inburgering dd. 18.01.2019 voor waaruit blijkt dat betrokkene slaagde voor de cursus maatschappelijke oriëntatie en Nederlandse lessen A1 en A2. Het volgen van deze cursussen is verplicht en het kennen van de regiotaal is een voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Dit attest toont dus niet aan op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd te zijn in de maatschappij in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. Verder legt betrokkene geen enkel bewijsstuk voor waaruit zou moeten blijken dat er enig medisch bezwaar is of enig leeftijdsgebonden probleem bestaat. Betrokkene toont ook aan dat zij niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel en dat zij tewerkgesteld is, hetgeen wel degelijk bewijst dat zij werkwilbig is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen, is geen afdoende bewijs van economische integratie in die zin dat het een beletsel vormt voor de beëindiging van het verblijfsrecht, gezien dit, net zoals wat de regiotaal betreft, een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst of origine kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 23.11.2015) of er een nieuw leven te starten. De duur van betrokkenes legaal verblijf in België is bijgevolg nog relatief kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine. Zij heeft immers 31 jaar lang in het land van herkomst of origine gewoond en is daar opgegroeid. Wat betreft de gezinssituatie en het attest van gezinssamenstelling dat wordt voorgelegd, kan dienstig opgemerkt worden dat de referentiepersoon het Rijk verlaten heeft. Dit blijkt uit het verslag van de woonstcontroles dd. 05.09.2019 waarin betrokkene verklaart dat referentiepersoon reeds sinds 2015 terug naar Suriname zou getrokken zijn. Dit element werd bovendien ook duidelijk in het socio-economisch onderzoek opgenomen, en wordt nergens door betrokkene tegengesproken. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat verder verblijf van betrokkene en haar kinderen in het Rijk in het kader van de gezinshereniging bijgevolg achterhaald is. In die zin lijkt ook voor het jonge kind een terugkeer naar het land van herkomst (Nederland) of origine van de moeder (Suriname), naar wens van betrokkene, niet onoverkomelijk. Het belangrijkste voor zo'n jonge kinderen is immers dat zij niet gescheiden worden van de moeder. Temeer daar nergens uit het dossier blijkt dat de kinderen in België nog contacten onderhouden met de vader. Het familie- en gezinsleven vormen zodoende evenmin een beletsel om deze beslissing te kunnen nemen. Er is geen sprake van een verbreking van de familiale banden met het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene.

Er zijn aldus geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Tevens verwijzen zij naar het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de *fair play*.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende: (...)

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: (...)

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) *In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing werd genomen om de volgende reden:

“Uit de gegevens van het rijksregister en het dossier blijkt dat de referentiepersoon heden afgevoerd staat van ambtswege ten gevolge van verblijf in Suriname. Betrokkene verklaarde op 05.09.2019 aan de politiediensten dat referentiepersoon sinds december 2015 in Suriname zou verblijven. Vandaar dat overeenkomstig artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.”

Inderdaad, voornoemd artikel stelt: (...)

Evenwel wijst de motivering in de bestreden beslissing op een zeer gebrekkig onderzoek vanwege verwerende partij, waarmee zij de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dit legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met

kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Om te beginnen heeft verzoekster op 05.09.2019 helemaal niet verklaard aan de politiediensten dat de referentiepersoon al sinds december 2015 terug zou gegaan zijn naar Suriname.

Verwerende partij maakt deze stelling dan ook op geen enkele manier hard, wat ook niet mogelijk is aangezien dat niet klopt.

Het klopt dat de politiediensten in september 2019 twee maal een woonstcontrole hebben uitgevoerd bij verzoekers. Om te besluiten dat er dus geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging, baseert verwerende partij zich slechts op twee huisbezoeken op slechts een maand tijd!

De politie kwam in eerste instantie langs inzake een geldboete voor het negeren van een rood licht en stelde vast dat meneer K(...) niet thuis was. Mevrouw verklaarde toen dat op vakantie was; niet dat hij terug was gekeerd naar Suriname sinds december 2015.

Dat meneer effectief aanwezig was in het Rijk, kan verzoekster trouwens aantonen aan de hand van zijn loonfiches (STUK 5), alsook aan de hand van een attest van gezinssamenstelling (STUK 6).

Er is dus wel degelijk sprake (geweest) van aanwezigheid in het Rijk van de referentiepersoon en van een gezamenlijke vestiging van het gezin.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing gebaseerd op slechts twee woonstcontroles op een maand tijd. Verzoekster verklaarde toen dat meneer op reis was, maar nadien zijn de politiediensten geen enkele keer teruggekomen.

Dergelijke veronderstellingen kunnen onmogelijk afdoende zijn om daaruit te besluiten dat de referentiepersoon het Rijk heeft verlaten, en om vervolgens het verblijfsrecht van verzoeksters in te trekken.

Verwerende partij heeft dan ook haar motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door op zo'n gebrekkige wijze te werk te gaan en door zonder afdoende onderzoek en met een gebrekkige kennis van de situatie over te gaan tot het nemen van zo'n drastische beslissing.

Het betreft evenwel een beslissing met een zeer grote impact voor verzoekers. Zij verliezen hun verblijfsrecht na hier jarenlang een leven te hebben opgebouwd. Zij werken hier, lopen hier school, zijn hier ten volle geïntegreerd, ...

Verwerende partij had daarom op een veel grondigere manier te werk moeten gaan en had haar beslissing niet zomaar mogen baseren op veronderstellingen, zonder onderzoek van alle feiten en stukken in het dossier.

6.

Ondergeschikt, indien men - per impossibile - de stelling van verwerende partij zou volgen dat de referentiepersoon effectief het Rijk zou hebben verlaten, quod non, dan nog diende verwerende partij rekening te houden met hetgeen bepaald is in artikel 42quater, §1, laatste lid Vreemdelingenwet.

Hierin staat: (...)

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er "geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden [zijn] die een terug keer naar het land van herkomst of origine verhinderen".

Ook deze motivering gaat nogal kort door de bocht...

Om te beginnen heeft verzoekster aan de hand van stukken aangetoond dat zij hier thans volledig geïntegreerd is en haar leven hier heeft uitgebouwd.

Zo legde zij om te beginnen een attest van inburgering (STUK 7) voor, inclusief taallessen. Verwerende partij stelt dat dit min of meer een voorwaarde is om een menswaardig leven te kunnen leiden in België.

Daar verzoekster de Nederlandse taal reeds perfect machtig was (gelet op haar land van herkomst), en zij dus eigenlijk minder nood had aan dergelijke lessen, getuigt het in haar geval wel degelijk van de wil om ten volle te integreren.

Verzoekster legde tevens een attest van het OCMW voor waaruit blijkt dat zij - en de vier kinderen - geen financiële steun krijgen. Verzoekers hebben er dus altijd voor gezorgd dat zij gingen werken en dat zij voldoende inkomsten hadden om voor hun gezin te kunnen zorgen, zodoende zij niet ten laste hoeven te vallen van de Belgische overheid.

Daarnaast legde verzoekster tevens haar huidige arbeidsovereenkomst voor, alsook tal van loonfiches om aan te tonen dat zij hier steeds gewerkt heeft (en dus ook vóór de aanvang van haar huidige arbeidsovereenkomst) (STUK 8).

Uit al deze gegevens blijkt dat verzoekers grote moeite hebben gedaan om zich alhier ten volle te integreren en dat zij daar bovendien ook in geslaagd zijn!

Verzoekster is hier met andere woorden reeds jaren tewerkgesteld. Verwerende partij stelt dat het hebben van een job geen afdoende bewijs van integratie is in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan.

Zelfs indien het hebben van een job geen voldoende bewijs van integratie zou vormen, quod non, dan nog vormen de gevolgen van het hebben van een job dit wél. Verzoekster is ondertussen al jaren tewerkgesteld bij dezelfde werkgever, waardoor zij ook een collegiaal en sociaal netwerk heeft opgebouwd en alleen maar meer geïntegreerd is geraakt.

Daarnaast lopen de kinderen van verzoekster hier school en hebben ook zij hier hun netwerk van vrienden, klasgenoten, burens, ... opgebouwd. Hiermee werd gewoonweg geen rekening gehouden door verwerende partij!

Verzoekster voegt de attesten toe, waaruit blijkt dat alle vier de kinderen op regelmatige wijze school lopen (STUK 9).

Door het verblijfsrecht van verzoekers nu in te trekken, schendt verwerende partij aldus bovengenoemde bepalingen maar evenzeer artikel 8 EVRM en artikel 3 Kinderrechtenverdrag.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.1.2 In de mate dat de verzoekende partijen in de uiteenzetting van hun eerste middel verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de *fair play*, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat zij zich telkens beperken tot een theoretische uiteenzetting. Zij zetten dan ook op geen enkele manier uiteen hoe deze beginselen de bestreden beslissing zouden schenden. In deze mate is het eerste middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad wijst vervolgens erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de juridische en

feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maken zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. De verzoekende partijen geven echter aan dat zij de opgenomen motivering niet afdoende achten.

De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel ten slotte legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vraag of sprake is van een afdoende motivering en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren en dat luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...) 2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk; (...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. (...)”

In casu betwisten de verzoekende partijen in een eerste onderdeel van hun eerste middel dat zij zich in een van de gevallen bevinden voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie. Concreet is de bestreden beslissing gesteund op artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Er wordt aangegeven dat uit de gegevens van het rijksregister en het dossier blijkt dat de referentiepersoon, zijnde de heer E. K., heden afgevoerd staat van ambtswege ten gevolge van een verblijf in Suriname. De gemachtigde stelt dat de tweede verzoekende partij op 5 september 2019 aan de politiediensten verklaarde dat de referentiepersoon sinds december 2015 terug in Suriname zou verblijven.

De verzoekende partijen voeren aan dat de tweede verzoekende partij op 5 september 2019 helemaal niet aan de politiediensten heeft verklaard dat de referentiepersoon al sinds december 2015 terug zou gegaan zijn naar Suriname. Volgens hen maakt de gemachtigde deze stelling dan ook op geen enkele manier hard, wat ook niet mogelijk is, aangezien ze niet klopt. Zij geven aan dat de politiediensten in september 2019 tweemaal een woonstcontrole hebben uitgevoerd en dat de gemachtigde zich, om te besluiten dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, baseert op twee huisbezoeken op slechts een maand tijd. De verzoekende partijen zetten uiteen dat de politie in eerste instantie langskwam inzake een geldboete voor het negeren van een rood licht en vaststelde dat meneer K. niet thuis was, en dat de tweede verzoekende partij verklaarde dat hij op vakantie was, niet dat hij terug was gekeerd naar Suriname sinds 2015. Vervolgens wijzen de verzoekende partijen op stukken die zij bij hun verzoekschrift voegen, waaruit zou blijken dat de heer E. K. effectief aanwezig was in het Rijk. De

verzoekende partijen besluiten dat er dus wel degelijk sprake is (geweest) van aanwezigheid van de referentiepersoon in het Rijk en van een gezamenlijke vestiging van het gezin. Zij herhalen dat de gemachtigde de bestreden beslissing heeft gebaseerd op slechts twee woonstcontroles op een maand tijd, dat de tweede verzoekende partij verklaarde dat de heer E. K. op reis was, maar dat de politiediensten nadien geen enkele keer zijn teruggekomen. Volgens hen kunnen dergelijke veronderstellingen onmogelijk afdoende zijn om daaruit te besluiten dat de referentiepersoon het Rijk heeft verlaten, en om vervolgens hun verblijfsrecht in te trekken. Zij wijzen ten slotte erop dat het een drastische beslissing betreft met een zeer grote impact voor hen, en dat de gemachtigde daarom op een veel grondigere manier te werk had moeten gaan en zijn beslissing niet zomaar had mogen baseren op veronderstellingen, zonder onderzoek van alle feiten en stukken in het dossier.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing is gesteund op de vaststelling dat de Nederlandse referentiepersoon, de heer E. K., uit het Rijk is vertrokken, en dus niet op de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging van het gezin meer zou zijn. De kritiek van de verzoekende partijen dat de gemachtigde zich, om te besluiten dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, baseert op twee huisbezoeken op slechts een maand tijd, mist dan ook feitelijke grondslag.

Vervolgens stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de heer E. K. op 8 oktober 2020 ambtshalve werd geschrapt. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partijen dit zouden betwisten. Verder blijkt uit een *“verslag van verblijfsonderzoek – voorstel tot ambtshalve afvoering”* van 5 september 2019, opgesteld door inspecteur R. G., dat vier woonstcontroles werden doorgevoerd. De eerste dateert van 30 juli 2019, de laatste van 29 augustus 2019. In de vier gevallen was de heer E. K. afwezig. Verder wordt in het verslag aangegeven dat men reden heeft om te denken dat de betrokkene in het buitenland verblijft, waarna als precisering het volgende wordt aangegeven: *“Volgens de andere inwonende personen sedert 12/2015 terug naar Suriname”*. Uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen op het adres wonen waarop de voormelde controles werden gedaan. Zij kunnen dan ook niet voorhouden dat zij niet de *“andere inwonende personen”* zouden zijn van wie in het voormelde verslag melding wordt gemaakt. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“betrokkene”* heeft verklaard dat de referentiepersoon sinds december 2015 terug in Suriname zou verblijven, wel degelijk beantwoordt aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier. Het ongestaafde betoog in het verzoekschrift dat de tweede verzoekende partij verklaard zou hebben dat de heer E. K. op vakantie was en niet dat hij sinds december 2015 was teruggekeerd, wordt dan ook tegengesproken door de gegevens die blijken uit het administratief dossier. Hiermee kunnen de verzoekende partijen dan ook niet aannemelijk maken dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld en zijn beslissing niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Bovendien benadrukt de Raad dat uit het administratief dossier blijkt dat door de gemachtigde op 15 januari 2020 aan de burgemeester van Kortenaak werd gevraagd om aan de tweede verzoekende partij een brief met betrekking tot het *“socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 42quater, §1, 2° van de [vreemdelingenwet]”* te betekenen. De kinderen van de tweede verzoekende partij, met name de eerste verzoekende partij en de drie minderjarige kinderen, worden tevens vermeld in de voormelde brief. In deze brief wordt gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de tweede verzoekende partij geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie zij en haar kinderen het verblijfsrecht hebben verkregen. Hierbij wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: *“U heeft aan de politie verklaard dat referentiepersoon sedert december 2015 terug in Suriname zou verblijven”*. Vervolgens wordt haar in het kader van artikel 42quater, § 5 van de vreemdelingenwet en tevens met verwijzing naar artikel 42quater, § 1, derde lid (dat wordt geciteerd) gevraagd om nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende haar huidige situatie, opdat de gemachtigde zou kunnen nagaan of zij en haar kinderen desondanks hun verblijfsrecht kunnen verderzetten. Er wordt ten slotte uitdrukkelijk benadrukt dat het de tweede verzoekende partij vrijstaat om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken aan het gemeentebestuur. De tweede verzoekende partij nam op 3 februari 2020 kennis van deze brief en legde op 5 februari 2020 ook daadwerkelijk documenten neer. Door de gemeente werd op 6 februari 2020 bevestigd dat de op 5 februari 2020 neergelegde stukken alle stukken zijn die de tweede verzoekende partij kon voorleggen. Op het socio-economisch onderzoek zelf gaat de Raad in het kader van het tweede onderdeel van het eerste middel nog verder in.

Uit het bovenstaande is gebleken dat de gemachtigde de tweede verzoekende partij reeds op 3 februari 2020, aldus voordat de bestreden beslissing op 6 februari 2020 werd genomen, heeft gewezen op het feit dat zij aan de politie had verklaard dat de referentiepersoon sedert december 2015 terug in

Suriname zou verblijven. Naar aanleiding van het betrokken schrijven had de tweede verzoekende partij de uitdrukkelijke mogelijkheid om alle documenten die nuttig zouden kunnen zijn voor haar dossier over te maken aan de gemachtigde. Zij heeft echter nagelaten dit te doen. Verder in de bestreden beslissing (met name in de motivering aangaande het socio-economisch onderzoek) wordt nogmaals op de verklaring van 5 september 2019 over het vertrek van de referentiepersoon gewezen. Er wordt daarbij uitdrukkelijk overwogen dat dit element duidelijk in het socio-economisch onderzoek was opgenomen en nergens door de tweede verzoekende partij wordt tegengesproken. Slechts bij hun huidig verzoekschrift van 18 maart 2020 leggen de verzoekende partijen stukken voor om aan te tonen dat de referentiepersoon wel degelijk aanwezig was in het Rijk, zoals enerzijds loonstroken van de referentiepersoon voor de periode van mei 2015 tot april 2018, en van maart 2019 en december 2019 met betrekking tot het vakantiegeld, en anderzijds een *“uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling”* dat de toestand op 11 maart 2019 beschrijft en waarop de heer E. K. als referentiepersoon van het gezin is vermeld. De verzoekende partijen kunnen aan de gemachtigde echter niet verwijten niet te hebben gemotiveerd omtrent en geen rekening te hebben gehouden met stukken die slechts werden voorgelegd na het nemen van de bestreden beslissing op 6 februari 2020. Dit geldt des te meer nu de tweede verzoekende partij vóór het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk gevraagd is geweest alle nuttige stukken voor haar dossier over te maken en nu zij in dit kader ook uitdrukkelijk is geweest op haar verklaring dat de referentiepersoon sedert december 2015 terug in Suriname zou verblijven.

Bijkomend en ten overvloede wijst de Raad erop dat de gemeente op 3 september 2019 ook een schrijven heeft gericht aan de referentiepersoon, de heer E. K., waarin het volgende wordt gemeld: *“Wij merken op dat u bent ingeschreven op het adres (...). Hier zou u echter niet meer verblijven”*. Vervolgens wordt hem gevraagd om voor 20 september 2019 de verblijfswijziging door te geven aan de dienst Burgerzaken van de gemeente waar hij momenteel verblijft, en wordt hem meegedeeld dat, indien geen bericht van aanmelding wordt ontvangen, de nodige stappen moeten worden ondernomen om hem te schrappen en dat dit verregaande gevolgen heeft voor zijn verblijfssituatie. Uit het *“uittreksel uit de notulen van het College van Burgemeester en Schepenen”* van de zitting van 30 september 2019 blijkt dat de heer E. K. zich niet binnen de termijn heeft gemeld. Ook dit schrijven, dat dateert van vijf maanden vóór het voormelde schrijven gericht aan de tweede verzoekende partij en meer dan vijf maanden vóór het nemen van de bestreden beslissing, had desgevallend een aanwijzing kunnen zijn voor het gezin van de verzoekende partijen aangaande de eventueel problematische verblijfssituatie van de referentiepersoon.

In de mate dat de verzoekende partijen voorhouden dat de bestreden beslissing is gebaseerd op slechts twee woonstcontroles op een maand tijd en dat de politiediensten geen enkele keer zijn teruggekomen na de verklaring van de tweede verzoekende partij dat de referentiepersoon op reis was, stelt de Raad vast dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Zoals hoger reeds vastgesteld, werden vier woonstcontroles doorgevoerd en blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de verzoekende partij heeft verklaard dat de referentiepersoon sedert december 2015 terug naar Suriname zou zijn. Bovendien benadrukt de Raad nogmaals dat de tweede verzoekende partij uitdrukkelijk in kennis is gesteld van het gegeven dat zij dit laatste zou hebben verklaard, en heeft zij de mogelijkheid gekregen alle stukken in te dienen die nuttig zouden kunnen zijn voor haar dossier. De tweede verzoekende partij heeft nagelaten vóór het nemen van de bestreden beslissing enig stuk voor te brengen met betrekking tot de aanwezigheid van de referentiepersoon in het Rijk sedert december 2015. De verzoekende partijen kunnen de gemachtigde dan ook niet verwijten zich te baseren op de stukken die blijken uit het administratief dossier.

Met hun betoog kunnen de verzoekende partijen een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet niet aannemelijk maken.

Het tweede onderdeel van het eerste middel heeft betrekking op de motivering van de bestreden beslissing in het kader van het socio-economisch onderzoek voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen voeren aan dat de motivering dat er geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden zijn die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen, nogal kort door de bocht gaat. Zij wijzen erop de tweede verzoekende partij aan de hand van stukken heeft aangetoond dat zij hier thans volledig is geïntegreerd en haar leven hier heeft opgebouwd, en gaan in op de verschillende stukken die werden neergelegd, met name een attest van inburgering, een attest van het

OCMW waaruit blijkt dat de tweede verzoekende partij en de vier kinderen geen financiële steun krijgen, en de arbeidsovereenkomst van de tweede verzoekende partij en tal van loonfiches om aan te tonen dat zij hier steeds gewerkt heeft. Volgens de verzoekende partijen blijkt uit al deze gegevens dat zij grote moeite hebben gedaan om zich alhier ten volle te integreren en dat zij daarin bovendien ook geslaagd zijn.

De Raad wijst erop dat artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet inderdaad de verplichting oplegt tot het voeren van een socio-economisch onderzoek, waarbij de gemachtigde moet rekening houden met “*de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*”. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde hieromtrent ook uitdrukkelijk gemotiveerd heeft. Uit het betoog van de verzoekende partijen blijkt dat zij slechts de motivering betwisten die betrekking heeft op hun ‘gezins- en economische situatie’ en op hun ‘sociale en culturele integratie in het Rijk’, zodat aan de overige vaststellingen van de gemachtigde geen afbreuk wordt gedaan.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen uiteenzetten waarom uit het voorgelegde attest van inburgering wel zou blijken dat de tweede verzoekende partij wel degelijk de wil heeft om zich ten volle te integreren. In de bestreden beslissing wordt echter geenszins overwogen dat de tweede verzoekende partij niet de wil zou hebben zich ten volle te integreren. Met dit betoog kunnen de verzoekende partijen dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde dat de tweede verzoekende partij door het voorleggen van het voormelde attest niet heeft aangetoond op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd te zijn in de maatschappij in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat.

Met betrekking tot het voorgelegde attest van het OCMW en de voorgelegde bewijzen van tewerkstelling herhalen de verzoekende partijen dat de tweede verzoekende partij (en haar vier kinderen) geen financiële steun krijgt en altijd gewerkt heeft. De verzoekende partijen betwisten vervolgens de vaststelling dat het hebben van een job geen afdoende bewijs van integratie zou vormen. Nog los van de vaststelling dat zij niet uiteenzetten, laat staan aantonen, waarom dit wel het geval zou zijn, wijst de Raad erop dat de gemachtigde hoe dan ook niet zonder meer heeft overwogen dat het hebben van een job en bijhorend inkomen geen afdoende bewijs van integratie is, maar heeft aangegeven dat het niet zulk bewijs vormt “*in die zin dat het een beletsel vormt voor de beëindiging van het verblijfsrecht*”. Hierop gaan de verzoekende partijen niet concreet in. Het loutere feit dat de verzoekende partijen het niet eens lijken te zijn met de beoordeling van de gemachtigde, maakt niet dat deze beoordeling artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet zou schenden.

Vervolgens stellen de verzoekende partij dat, zelfs als het hebben van een job geen voldoende bewijs van integratie zou vormen, de gevolgen van het hebben van een job dit wel vormt. Zij wijzen hierbij op het feit dat de tweede verzoekende partij ondertussen al jaren is tewerkgesteld bij dezelfde werkgever, waardoor zij ook een collegiaal en sociaal netwerk heeft opgebouwd en alleen maar meer geïntegreerd is geraakt. De Raad stelt vast dat de tweede verzoekende partij met betrekking tot haar tewerkstelling enkel een arbeidsovereenkomst van 10 maart 2018 met bijlagen heeft voorgelegd, en loonafrekeningen van november 2019 tot januari 2020. Bijgevolg heeft zij niets voorgelegd met betrekking tot het collegiale en sociale netwerk dat zij zou hebben opgebouwd en dat alleen maar tot meer integratie zou hebben geleid. De verzoekende partijen kunnen de gemachtigde dan ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij geen kennis heeft.

In de mate dat de verzoekende partijen benadrukken dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij grote moeite hebben gedaan om zich alhier te integreren en dat zij daar bovendien ook in geslaagd zijn, herhaalt de Raad dat niet blijkt dat de gemachtigde de integratie van de verzoekende partijen zou betwisten, maar slechts dat deze van die aard is dat ze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Uit het betoog van de verzoekende partijen blijkt dat zij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak voorstaan dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter behoort.

Ten slotte voeren de verzoekende partijen aan dat de kinderen van de tweede verzoekende partij hier schoollopen en dat ook zij hier een netwerk van vrienden, klasgenoten, burens, ... hebben opgebouwd. Volgens de verzoekende partijen werd hiermee door de gemachtigde gewoonweg geen rekening gehouden. Zij voegen bij hun verzoekschrift de attesten, waaruit blijkt dat alle vier de kinderen op

regelmatige wijze schoollopen. De Raad wijst echter erop dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partijen deze stukken reeds naar aanleiding van het socio-economisch onderzoek van 3 februari 2020 hebben voorgelegd, maar slechts voor het eerst bij het huidig verzoekschrift. Ook hier kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat aan de gemachtigde niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan hij geen kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekende partijen nog aanvoeren dat de gemachtigde, door hun verblijfsrecht nu in te trekken, artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag schendt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen niet concreet maken op welke manier deze bepalingen dan wel geschonden zouden zijn. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, is het eerste middel in deze mate dan ook niet ontvankelijk. Bovendien herhaalt de Raad dat de tweede verzoekende partij hoe dan ook heeft nagelaten enig stuk met betrekking tot haar kinderen voor te leggen, ondanks het feit dat de brief inzake het socio-economisch onderzoek uitdrukkelijk ook het verblijfsrecht van de kinderen vermeldt en uitdrukkelijk vraagt om bewijsdocumenten over te maken om na te gaan of "u en uw kinderen" desondanks het verblijfsrecht kunnen verderzetten.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

"1.

Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven en familieleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

De motivering van de bestreden beslissing is evenwel niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot beëindiging werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft geen afdoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekers. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekers.

In de bestreden beslissing wordt het privé en familiaal leven van verzoekers niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Daarnaast werd er onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke, sociale en economische belangen die verzoekers hier voor hunzelf als individu, alsook voor hun gezin, hebben opgebouwd (zie supra).

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt: (...)

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt: (...)

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster (en haar kinderen) de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar (hun) privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekers opnieuw hun leven zouden moeten opbouwen in Suriname en onder andere ook dat het schoolgaan van de kinderen wordt onderbroken; dit vormt een onevenredige schade toebrengen aan hun privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook ernstig en gegrond."

2.2.2 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- en privéleven.

Vervolgens benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Op basis van hun betoog lijken de verzoekende partijen zich zowel op een privéleven als op een gezinsleven in België te beroepen, al maken zij in het kader van het tweede middel op zich weinig concreet waarop zij precies doelen. Zij verwijzen naar de "*familiale situatie van verzoekers*" en naar "*de persoonlijke, sociale en economische belangen die verzoekers hier voor hunzelf als individu, alsook voor hun gezin, hebben opgebouwd*".

Wat het voorgehouden privéleven van de verzoekende partijen in België betreft, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, *Slivenko/Letland*, §§ 95-96).

Met betrekking tot het gezinsleven neemt de Raad aan dat de verzoekende partijen doelen op een gezinsleven met de referentiepersoon E. K.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde op de sociale, culturele en economische integratie van de tweede verzoekende partij is ingegaan in de bestreden beslissing en dat hij van andere elementen geen kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Ook blijkt uit de bestreden beslissing, zowel uit de motivering met betrekking tot de voorwaarden voor beëindiging van het verblijfsrecht als uit de motivering met betrekking tot het socio-economisch onderzoek, dat de gemachtigde is ingegaan op het gezinsleven van de verzoekende partijen met de referentiepersoon E. K. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verzoekende partijen geen afbreuk hebben kunnen doen aan de vaststelling van de gemachtigde dat de referentiepersoon sinds december 2015 terug in Suriname zou verblijven. Op de overwegingen aangaande het familie- en gezinsleven in het kader van het socio-economisch onderzoek zijn de verzoekende partijen dan weer in het geheel niet ingegaan in het kader van het eerste middel, zodat zij hieraan hoe dan ook geen afbreuk doen.

De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat de gemachtigde slechts rekening kon houden met elementen aangaande het bestaan van een gezins- en privéleven waarvan hij kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partijen laten na uiteen te zetten waarom de uitgebreide motivering van de gemachtigde met betrekking tot hun sociale, culturele en economische integratie en met betrekking tot hun familie- en gezinsleven niet zou volstaan in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Ook hier wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde, niet maakt dat het voormelde artikel 8 zou geschonden zijn. Ook herhaalt de Raad dat hij als annulatierechter niet bevoegd is een opportuiniteitsonderzoek door te voeren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de tweede verzoekende partij nog stelt dat de bedoeling van “*de bestreden beslissing*” is om haar (en haar kinderen) de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren, stelt de Raad vooreerst vast dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op de weigering, maar op de beëindiging van het verblijfsrecht van de tweede verzoekende partij en haar kinderen. Bovendien beperken de verzoekende partijen zich tot een loutere veronderstelling over de intenties van de gemachtigde, die niet is gestoeld op enig objectief element. Ten slotte heeft de Raad reeds in het kader van zowel het eerste als het tweede middel vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat de beëindiging van het verblijfsrecht onwettig zou zijn.

2.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE